

7 Ιουνίου 2016

# Μοναχός Ιγνάτιος Διονυσιάτης (1889 - 7 Ιουνίου 1953) (Γέροντας Μωσής Αγιορείτης)

/ [Πεμπουσία](#)

Image not found or type unknown





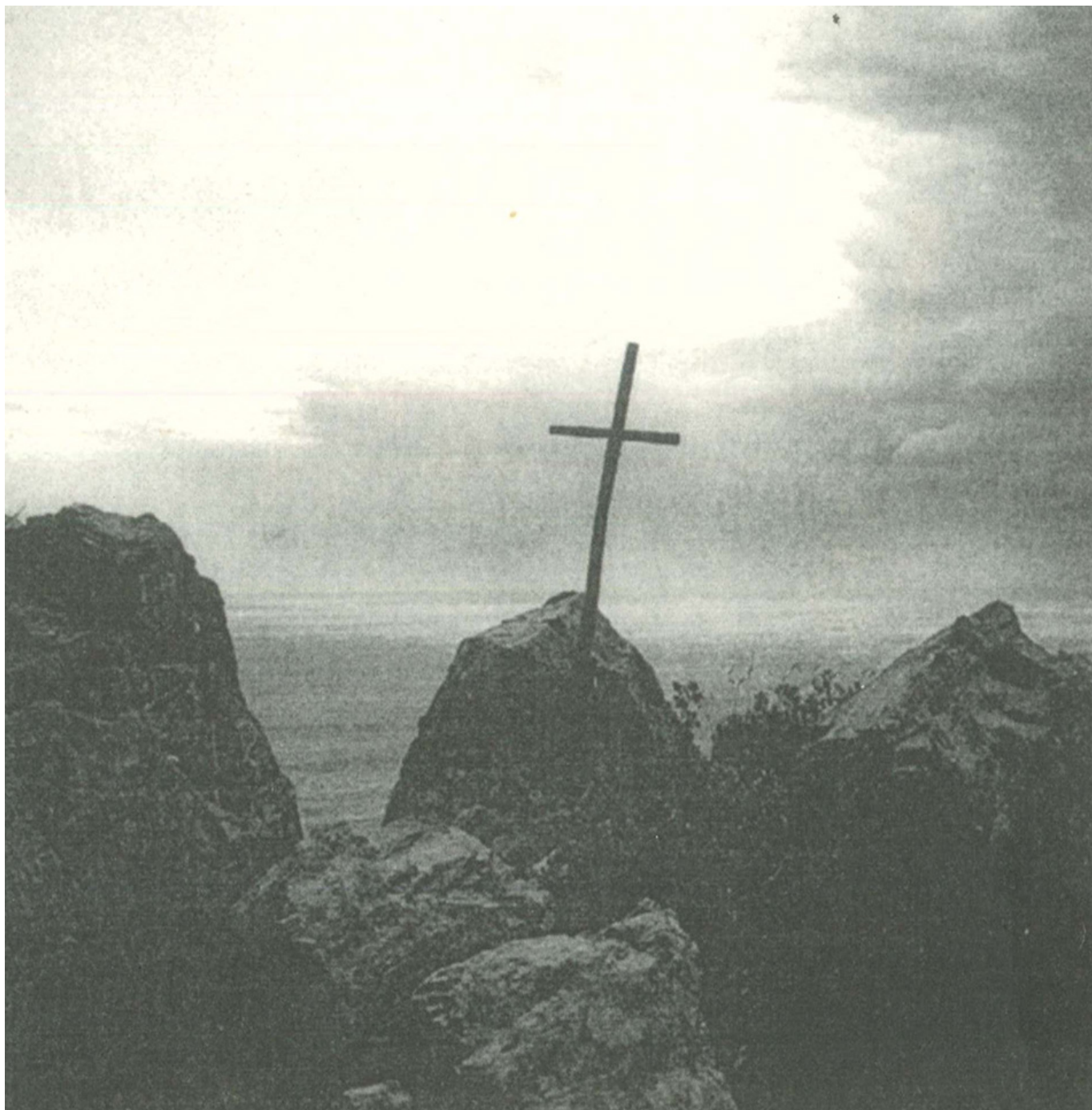
*Μοναχός Ιγνάτιος Διονυσιάτης*

Ο μακάριος αυτός μοναχός γεννήθηκε στο χωριό Οχθονιά πλησίον της Χαλκίδος Ευβοίας. Μικρός εργάστηκε στα μεταλλεία Λαυρίου Αττικής. Προσήλθε στη μονή

Διονυσίου το 1914.

Η μοναχική του ζωή ήταν άμεμπτη. Η κάθε διακονία του υπήρξε επιμελής, φιλότιμη, πρόθυμη, τίμια και φιλόκαλη. Διεκρίνετο για την πνευματική του καθαρότητα, τη γνήσια ταπεινοφροσύνη, την πλούσια αδελφική αγάπη. Κατά τον παραδελφό του Λάζαρο († 1974): «Εις όλους υπήρχεν ο παρήγορος σύμβουλος και οδηγός και στηριγμός, πράγμα το οποίον και εγώ απήλαυσα κατά την περίοδον της τριετούς δοκιμασίας μου εν τη Μονή ως αρχαρίου... Όλη του η ζωή υπήρχε μία συνεχής άσκησις και αγών προς αγιασμόν ψυχής και σώματος. Εφύλαξε την υπακοήν μέχρις αυτού του θανάτου». Διακόνησε στο μετόχι του Μονοξυλίτη, ως παραγουμενιάρης, δοχειάρης, τραπεζάρης, αρχοντάρης και κηπουρός.

Με την υπομονή, επιμονή κι εργατικότητά του είχε κάνει το άγριο βουνό ωραίο περιβόλι, καρποφόρο ελαιώνα. Με τα εργαλεία του πήγαινε και ξεχέρωνε τα ρουμάνια. Τις αγριελιές τις μπόλιαζε κι έφτιαχνε χρήσιμες ξερολιθιές στις απότομες πλαγιές απέναντι της μονής. Άφησε εποχή για τη φιλοπονία του, που ήταν πάντοτε συνδυασμένη με την αγάπη και την ταπείνωση.



Μοναχό που τον είδε να διαβάζει κοσμική εφημερίδα αδελφικά του είπε: «Ως φαίνεται, δεν κατάλαβες πόσον βλάπτεται ο καλόγερος από το διάβασμα των εφημερίδων, γεμίζει ο νους του και μολύνεται με τα βλαβερά και άχρηστα αναγνώσματα, αλλά πόσον κερδισμένοι είναι αυτοί που καταγίνονται εις την ευχήν, οποίαν γλύκαν, ευχαριστίαν και απόλαυσιν αισθάνονται». Συνεχίζει ο π. Λάζαρος: «Ο έρωσ και η φλόγα, που άναβεν εις την καρδιά του από την νοεράν προσευχήν, την οποίαν διηνεκώς έλεγεν, ηνάγκαζαν αυτόν, κατά την ακολουθίαν του όρθρου, μετά τον εξάψαλμον, να ανεβαίνη εις το παρεκκλήσιον των Αρχαγγέλων. Εκεί προσήχετο κατά μόνας νοερώς και όταν εψάλλετο η ενάτη ώδή: “Την τιμιωτέραν των Χερουβείμ τότε κατέβαινεν εις την εκκλησίαν και

εθυμιάζετο».

Προαισθάνθηκε το τέλος του και το είπε σε παραδελφό του: «Σύντομα θα ψαλλεί το “Μακαρία η οδός. Λόγω σοβαρής ασθένειας διεγνώσθη φυματική μηνιγγίτιδα απεβίωσε σε νοσοκομείο της Θεσσαλονίκης. Αυτόπτης έγγραφε σε σεβάσμιο αδελφό της μονής: «Είδον έως τώρα πολλά νεκρά λείψανα, αλλά του αδελφού Ιγνατίου εφαινότο ως ζωντανού ανθρώπου. Το πρόσωπόν του έλαμπεν». Το αυτό είπε στον ηγούμενο Γαβριήλ, αργότερα και ο νεκροθάπτης: «Κατά τον χρόνον της κηδείας και ενταφιασμού, το πρόσωπον του αποθανόντος αδελφού δεν ήτο ως τα συνήθη των νεκρών, αλλά έλαμπεν, ως να ήτο ζών». Ετάφη παρά το παρεκκλήσι της Αγίας Φωτεινής στο νοσοκομείο Λοιμωδών Νόσων Θεσσαλονίκης. Ανεπαύθη εν Κυρίω στις 7.6.1953.

Ο ηγούμενος Γαβριήλ είπε πως συνάντησε τον μοναχό Σεραπίωνα, τελευταίο ενάρετο Γέροντα ασκητή της σκήτης της Νέας Θηβαΐδος, και του είπε πως όταν πληροφορήθηκε την εκδημία του μοναχού Ιγνατίου, προσευχόταν επί δεκαπενθήμερο για την ανάπαυση της ψυχής του, γιατί όταν ήταν στον Μονοξυλίτη τον είχε βοηθήσει σημαντικά. Του είπε ακριβώς ο Σεραπίων: «Βλέπω και γίνεται εις το κελλί μου μία λάμψις μεγάλη από φως και συγχρόνως βλέπω και τον αδελφόν Ιγνάτιον ζώντα, χαροποιόν, φωτεινόν, όστις υποκλιθείς ενώπιόν μου, μετ’ αγάπης και σεβασμού μοι είπεν: “Ευχαριστώ σοι, πάτερ Σεραπίων, ευχαριστώ διά την αγάπην σου· παρακαλώ σε μή κοπιάζης πλέον δι’ εμέ, διότι ο Πανάγαθος Κύριος με έσωσε και είμαι πολύ καλά, ευτυχής και μακάριος μετά των σεσωσμένων αγίων”».

Μετά τριετία ο ηγούμενος Γαβριήλ μετέβη στη Θεσσαλονίκη για την ανακομιδή των λειψάνων του. Κατ’ αυτή τα οστά ήταν κατακίτρινα και ευωδιάζοντα. Κατά τη μετακομιδή της κάρας του στη μονή και την τέλεση μνημοσύνου πολλοί πατέρες ασπαζόμενοι αυτήν αισθάνθηκαν ευωδία και θερμότητα.

### **Πηγές - Βιβλιογραφία**

Μοναχολόγιον Ιεράς Μονής Διονυσίου. Λαζάρου Διονυσιάτου μονάχου, Διονυσιάτικαι Διηγήσεις, Άγιον Όρος 1988, σσ. 127-135.

**Πηγή:** Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, «Μέγα Γεροντικό ενάρετων αγιορειτών του εικοστού αιώνας, τόμος Α΄ 1901-1955, σελ. 497 - 499